

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15330-12-14 ניר נ' שור

לפני כבוד השופטת כוכבה לוי

התובעים: נמרוד ניר
ע"י ב"כ עו"ד אביעד קשקש

נגד

הנתבעים: מלכה שור
ע"י ב"כ עו"ד מורן דהן

פסק דין

בפני תביעה לצו לפרסום מכתב התנצלות, מחיקת פרסום פוגע שפרסמה הנתבעת לטענת התובע, איסור הפצה ופסיקת פיצוי כספי ללא הוכחת נזק על פי חוק איסור לשון הרע.

1. הפרסום הפוגע- על פי כתב התביעה

על פי סעיף 16 לכתב התביעה, פרסמה הנתבעת 3 פרסומים בשלושה דפים ציבוריים שונים ברשת החברתית "פייסבוק" תוך ניהול מסע השמצה נגד התובע הכולל בעיקר שקרים המהווים פרסום לשון הרע, האשמות נגדו תוך כוונה מפורשת לפגוע בו, בשמו הטוב ובמשלח ידו.

לצורך הדיון אצטט להלן את הפרסומים נושא התביעה:

א.

"שאלה שמתבקשת מדוע מעסיקים יועצים חיצוניים כדוגמת נמרוד ניר. נמרוד לנו באופן אישי אין כעס על המשכורת הגבוהה שאתה משתכר. עשית עבודת בית והבנתי שיש שכר לעבודתך כפעיל בקמפיין של זינוגר בזמן הבחירות. אכן עבודה מצויינת בעבור השמצת המתמודד והיריב שהיה לזינוגר"

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15330-12-14 ניר נ' שור

פרסום זה בוצע לטענת התובע בתאריך 30.9.2014 ומייחס לו מס עובדות ותכונות שאינן אמת ויש בהן כדי לפגוע בו ובפרנסתו ובשמו הטוב לרבות :
(א) כי התובע מועסק כ"יועץ חיצוני" בעיריית רמת גן ,
(ב) כי העסקת התובע כאמור היא תמורת "משכורת גבוהה"
(ג) כי העסקת התובע בעיריית רמת גן במשכורת גבוהה מהווה שכר לעבודת התובע כ"פעיל בקמפיין של זינגר בזמן הבחירות"
(ד) כי פעילות התובע כאמור כללה "השמצת המתמודד והיריב של זינגר".

לטענת התובע אין בכל אחד מהפרסומים שמץ של אמת, באשר לא הועסק כיועץ חיצוני או פנימי לעירייה, לא קיבל שכר ולא משכורת גבוהה, לא עבד לשם השמצת מאן דהוא ולא קיבל את תפקידו הניטען אשר הוכחש על ידו כתמורה להשמצת יריבו של ראש העיר הנבחר- זינגר.

ב. "פרסום נוסף" מעוול, מתואר בסעיף 35 לתצהיר התובע, סעיף 19 לכתב התביעה לאמור כי

"נמרוד פגש באודי לבון (איש המדיה של זינגר) והחל בצעקות רחוב שהוא יסגור חשבון עם זינגר וישמיע את כל האמת שהוא יודע על הקמפיין. אכן נמרוד נכנס לתפקיד במקום אודי לבון (היכן שיש השמצות זינגר מיד נכנע)"

גם פרסום זה בוצע, לטענת התובע, ברשת החברתית על ידי הנתבעת ומייחס לתובע התנהגות של סחטן המאיים "שישמיע את כל האמת", איומים שבעקבותיהם, כביכול, נכנס התובע לתפקידו במקום "אודי לבון" לאמור כי ראש העיר לא רק שאויים על ידי התובע אלא גם נכנע לאיומים אלה באופן שהתובע השיג את מבוקשו על דרך האיומים והסחטנות.

ג. פרסום שלישי שניטען שבוצע גם הוא ברשת החברתית על ידי הנתבעת :
"נמרוד אחראי גם על שישי בכיף. כל הכבוד נמרוד עירייה עשירה צ'קים חייבים כיסוי ואכן בהחלט קיבלת את אשר ריצה אותך "

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15330-12-14 ניר נ' שור

גם פרסום זה לטענת התובע בשקר יסודו באשר הוא, אינו מחזיק בכל תפקיד בעיריית רמת גן לא כל שכן איננו אחראי על "שישי בכיף".

2. הגנת הנתבעת בכתב הגנתה וגירסתה בתצהיר עדות ראשית מטעמה :

הנתבעת אינה מכחישה את הפרסומים הפוגעניים לשיטת התובע, המהווים את נשוא התביעה.

לטענת הנתבעת בכתב הגנתה, יש לקרוא את פרסומיה בהתייחס לתובע, בקשר לפרסום "פרשת שחיתות חמורה ובמרכזה עומד לא אחר מאשר התובע" – סעיף 4 לכתב ההגנה. בהתייחס לפרסום הראשון מ-30.9.2014 המצוטט במלואו בסעיף 23 לתצהירה, טוענת הנתבעת כי פרסום הפוסט/הפרסום מהווה קריאה להנהלת עיריית רמת גן להסביר את הוצאות התרבות המנופחות של מחלקת התרבות בעיר. – אין חולק בעניין זה, כי הפרסום בוצע ברשת החברתית ולא כהליך חוקי במסגרת ישיבות העירייה או טריבוניל אחר של העירייה במסגרת התנהלות העירייה לא כל שכן לא בוצע במסגרת הליך מנהלי על פי דין.

ועוד אדגיש, גם אם הייתה מטרת הנתבעת דיון בהוצאות מנופחות של העירייה שומה היה עליה להיצמד לעובדות שהן אמת, ככל שהיא מצאה לנכון לפעול על דרך פרסומים ציבוריים פתוחים ברשת החברתית, שאינם חוסים תחת הגנה כלשהיא על פי חוק איסור לשון הרע.

לטענת הנתבעת, שגם לאחר שקיבלה מכתב התראה מהתובע המשיכה לבוז לו, הרי שעל פי המסמכים שבידיה – חשבוניות ששולמו לתובע על ידי עיריית רמת גן, - העובדות העולות מפרסומיה מהוות אמת.

לשיטתה, החשבוניות שבידיה מהוות "אסמכתאות ברורות המעידות על אמיתות דבריה ולכן הם.....חשיפת האמת שהיא נר לרגליה של הנתבעת".

לטענת הנתבעת בסעיף 43 להגנתה, הראיות המוחלטות שבידיה מעידות על כך שהתובע "שימש כקמפיין של ראש העיר טרם היבחרו ומועסק כיועץ חיצוני בעיריית רמת גן דבר המעיד על חשש לקבלת טובות הנאה ושחזר בחירות".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15330-12-14 ניר נ' שור

טענת ההגנה העיקרית של הנתבעת היא הגנת "אמת דיברתי" וכי פרסומיה חוסים תחת ההגנה המוענקת לפרסומים "בעלי משמעות ציבורית שתוכנם אמת" – סעיף 60 לכתב ההגנה.

בנוסף טענה כי עומדת לה הגנת תום הלב מכח סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע.

3. מהלך הדיון עדויות וטיעוני הצדדים

התובע הכחיש את כל הטענות העובדתיות של הנתבעת שבאו בגדר הגנתה בטענת אמת דיברתי.

לגרסתו שלא נסתרה, הוא לא היה "עובד חיצוני" של העירייה. אומנם נעצר בנסיבות של חשדות שטיבן לא הוברר בפני אלא שלגירסתו שלא נסתרה לא הוגש נגדו כתב אישום.

לגירסתו בע 4 לפרטיכל נגעו החשדות לקבלת שוחד "מראש עיריית רמת גן" אלא שחשדות אלה בוטלו – ש 5 בע 4 לפרטיכל.

התובע, אישר כי פורמלית הוא מחזיק בכל מניות חברת דה בריף שסיפקה שירותים לעיריית רמת גן, וגם מכהן כדירקטור שלה. יחד עם זאת העיד וטען כי חברת דה בריף סיפקה שירותים לעיריית רמת גן משנת 2014 ואילך לאחר שזכתה במכרז לניהול שירותי פרסום ושירותי עיצוב של מודעות עיריית רמת גן על שלטי החוצות.

לגרסתו זכתה החברה באמצע 2014 במכרז כאמור.

עוד העיד כי עבד באמצעות חברת דה בריף עבור עיריית רמת גן גם לפני כהונתו של ראש העיר המכהן זינגר, וללא קשר לכהונה זו – ע 6 לפרטיכל שורות 20-22.

ב-ע 4 לפרטיכל חזר התובע והדגיש כי לא נשא בכל משרת אמון בעיריית רמת גן ולא היה בעל תפקיד כלשהו בעיריית רמת גן.

באשר לשירותים למטה הבחירות של זינגר העיד, כי חברת דה בריף סיפקה שירותים ל-3 רשימות בבחירות לרמת גן כמו גם בערים אחרות לרבות לרשימתו של זינגר. - ע 6 שורות 25-27 לפרטיכל.

השירותים שסיפקה דה בריף לגירסתו היו בעיקר שירותי עיצוב ומדיה על דרך רכישת מאגר גדול של שלטי חוצות לצורך לקוחות דה בריף ביניהם נכללה גם רשימתו של זינגר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15330-12-14 ניר נ' שור

אשר לפגיעה בשמו הטוב של התובע ובעיסקו העיד התובע כי מס' חודשים לאחר האשמות הנתבעת כנגדו, עבר לניו יורק למשך כשנה על מנת לשקם את המוניטין שלו. ברור כי במהלך שנה זו לא עבד בישראל.

אשר לגירסת הנתבעת ולשאלה האם עמדה בנטל להוכחת טענתה – "אמת דיברתי", העידה הנתבעת כי לא פעלה בכל דרך גם לא בשאילתה לעירייה לברר האם החשדות שהעלתה בפרסומיה נטועים באמת.

בע 8 שורה 30 לפרטיכל העידה, כי אין לה כל מושג באם התובע קיבל באופן אישי כספים מהעירייה. כן אישרה כי הקבלות עליהן הסתמכה "עוסקות בדה בריף". לשיטתה דה בריף והתובע זה היינו הך. ברור כי היא לא מצאה לנכון לציין זאת בפרסומיה.

אשר למסקנה על פיה הקבלות והחשבוניות שצירפה לתצהירה הוצאו בשנת 2014, מספר חודשים לאחר פרסומיה, השיבה תשובה עלומה שאין בה כדי להרים את הנטל לעניין הגנת אמת דיברתי: **"הסתמכתי על המון דברים..."** ש 27, 28 לפרטיכל.

אשר לפרסום כי "נמרוד נכנס לתפקיד במקום אודי לבון", גם כאן השיבה באופן סתמי תשובה שאינה עולה בקנה אחד עם הפרסום מטעמה, כי תפקיד הפרסומים הוא של אודי לבון "ונמרוד כן נמצא שם".

לא נוכחתי כי תפקיד פרסום החוצות לרבות רכישת שלטי החוצות ועיצוב הכרזות היה אי פעם של אודי לבון. גם לעניין זה מסקנתי היא כי הגנת הנתבעת היא סתמית לחלוטין! ובוודאי שאינה עולה כדין הרמת הנטל הנדרש ולו במקצת להגנת "אמת דיברתי".

אשר לפרסום שעניינו ב"צעקות רחוב" אותן ייחסה לתובע, אגב איומים כפי שפורט מעלה, העידה הנתבעת מפורשות כי היא לא הייתה עדה להן. לא לצעקות ולא לתוכן הצעקות לא כל שכן לאיומים שייחסה לתובע!.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15330-12-14 ניר נ' שור

את ה"פעילים" שלדבריה שמעו את הצעקות וצלצלו אליה, לא מצאה לנכון להביא לעדות.

אשר להשמעות שייחסה לתובע בפרסומיה – בעניין זה פטרה עצמה מלהרים את הנטל וענתה סתמית "אני יודעת שהייתה סצנה... ההשמעה הייתה נגד זינגר" שוב עדות כללית חסרת ממשות שבוודאי אינה מרימה את הנטל לנתבעת הטוענת "אמת דיברתי".

בא כח הנתבעת טען בסיכומיו: א. כי הפרסומים אינם פוגעניים ואינם מהווים "לשון הרע" על פי סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע.

ב. כי הפרסום לא היה מכוון כלל אל התובע ובוצע על ידי הנתבעת בכובעה כ"פעילה חברתית" ולוחמת נגד שחיתות ובזבוז כספי עיריית רמת גן.

לטענת בא כח הנתבעת בסיכומיו, הפרסומים באו לחדד את ביקורת הנתבעת כנגד עיריית רמת גן שמעסיקה יועצים חיצוניים בנוסף על יועצים פנימיים עובדי עירייה ומקבלי משכורת.

בא כח הנתבעת מבקש לראות בפרסומים אלה כפרסומים מוגנים על פי סעיף 14 לחוק המעניק הגנה לפרסום שיש בו עניין ציבורי והוא אמת.

לטענתו אין לשלול ההגנה מהנתבעת בנסיבות בהן לא הוכחה "אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש". - טיעון זה תמוה ביותר כפי שארחיב בהמשך.

4. איסור לשון הרע – ההיבט הנורמטיבי

חוק איסור לשון הרע משקף איזון בין זכות היסוד לשמירה על שמו הטוב של האדם מזה, לבין זכות היסוד לחופש הביטוי, מזה [ראו ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' אילון (לוני) הרציקוביץ', פ"ד נח(3) 558 (להלן: "פרשת הרציקוביץ")].

"שתי זכויות יסוד אלה" - כך נפסק מפני הנשיא א' ברק - "נגזרות מהערך החוקתי של כבוד האדם" (פרשת הרציקוביץ', בעמ' 565). ואכן, "שתי זכויות היסוד האלה - חופש הביטוי והזכות לשם טוב - שתיהן ענפים בעץ אחד - כבוד האדם. רק בשמירה על חופש הביטוי ניתן להביא לידי הגשמתו העצמית של האדם המתבטא ושל האדם השומע. אולם, פגיעה בשמו הטוב של אדם עשויה להציב מכשולים על דרכה של ההגשמה העצמית.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15330-12-14 ניר נ' שור

מכאן הקביעה, כי 'השם הטוב וחופש הביטוי נגזרים מאותה זכות 'אס' עצמה - מכבוד האדם'... החרות היא סוד אושרו של האדם (דברי השופט ברנדייס על חרות הביטוי ב- Whitney v. California, 274 U.S. 357), והשם הטוב" - כך הוספנו - "הוא חלק מעושרו - נכס מקניינו" [ע"א 6871/99 משה רינת נ' משה רום, פ"ד נו(4) 72, 90-91].

אשר לטענת הנתבעת כי הפרסומים כולם בוצעו במסגרת מלחמה בשחיתות בעיריית רמת גן יפים הדברים להלן :

"חירותו וזכותו של כל אדם לומר את דברו, להביע דעותיו ואף להטיח ביקורת קשה בלשון בוטה, חריפה ואף מתלהמת, כלל אינה שנויה במחלוקת. ואולם, רחוקה הדרך בין השמעת דעה שהיא מותרת, גם אם מדובר בביקורת קשה, לבין השפלה ביזוי וקללה" [בג"ץ 5432/03 ש.י.נ. - לשוויון ייצוג נשים נ' המועצה לשידורי כבלים ולשידורי לוויין, פ"ד נח(3) 65, 83 - 84 (2004); בג"ץ 952/89 אינדור נ' ראש עיריית ירושלים, פ"ד מה(4) 683, 690 (1991)].

אומנם רף הסיבולת שנטל הציבור על עצמו במדינה דמוקרטית הוא גבוה, אך אין משמעו כי האוזן והנייר סובלים הכל. כשמדובר בפרסומי דיבה, עומדת, בעיקר, הזכות לשם טוב, כאשר יש לזכור כי "חופש הביטוי אינו חופש הביזוי, והזכות להשמיע אינה הזכות להשפיל" (רע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר (פורסם בנבו, 12.11.06) (להלן: "פס"ד בן גביר")):

-(

ע"א 52910-09-12 הולצמן נ' שפטל כבוד הש' רות לבהר שרון בעניין אמנון הולצמן נ' עו"ד יורם שפטל

אשר לטענות הנתבעת כי לא "התכוונה" לפגוע בתובע בפרסומיה :

ההלכה הפסוקה מורה כי אמירות מהוות לשון הרע, מקום שקיימת אפשרות אובייקטיבית, כי פרסומן עלול להביא להשפלתו של אדם, או לעשותו מטרה לשנאה, בוז, או לעג מצד הבריות.

משמעות הפרסום נלמדת מתוכנו ;

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15330-12-14 ניר נ' שור

הוא מתפרש על פי המובן הטבעי והרגיל של מילותיו, ועל פי הקשר הדברים בו הוא נאמר.

כאמור, מבחן הדברים הוא **אובייקטיבי**! במובן שאדם סביר מייחס לפרסום, בהקשר לשאלה האם היה באותו מובן כדי לפגוע בכבודו ובשמו של האדם.

אמת המידה לבחינת לשון הרע, אינה תלויה ב"כוונת המפרסם" או באופן בו הובן הפרסום על ידי הנפגע [ע"א 1104/00 אפל נ' חסון, פ"ד נו(2) 607, פסקה 6].

עם זאת, מימד הפגיעה הסובייקטיבית עשוי להקרין על היסוד האובייקטיבי של הדברים, ועל שאלת היותם לשון הרע בעיני האדם הסביר. המבחן האובייקטיבי של האמירות הפוגעניות בוחן את מידת ההשפעה שיש ללשון הרע על ההערכה לה זוכה אדם בעיני הבריות [ע"א 466/83 שאהה נ' דרדריאן, פ"ד לט(4) 740, 734; ע"א 334/89 מיכאלי נ' אלמוג, פ"ד מו(5) 555, 562; ע"א 809/89 משעור נ' חביבי, פ"ד מז(1) 1, 7; ע"א 723/74 הוצאת עיתון "הארץ" נ' חב' תשמל לישראל, פ"ד לא(2) 281, 293].

ההיבט הסובייקטיבי עניינו, תכונות ומעמדו של האדם אליו מתייחס הפרסום. ככל שהפרסום מתייחס לאדם מוכר, שבעיסוקו כרוכים הגינות ודרך ארץ, הרי שהפגיעה "האובייקטיבית" עלולה להתעצם.

לגיבוש עוולה בגין פרסום לשון הרע, אין צורך להוכיח כי אדם הושפל בפועל או בוזה בעקבות ההתבטאויות הפוגעניות, די בכך שהפרסום **עלול** - כלשון המחוקק ברישא לסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע להביא לתוצאה כזו [ע"א (י-ם) 1003/96 בן חורין נ' לוי ואח', פ"מ תשנ"ז(1) 424, 434; א' שנהר דיני לשון הרע (תשנ"ז) 121].

אשר להגנת אמת בפרסום

הגנה זו משקפת את נכונות המחוקק להתיר פרסומים עובדתיים שיש בהם משום פגיעה בשם הטוב ואף בכבודו של מושא הפרסום, מקום שמתקיימים שני תנאים: (1) מדובר ב"אמת"; (2) מדובר במידע שיש בו עניין לציבור.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15330-12-14 ניר נ' שור

היסוד הראשון הוא עובדתי בעיקרו, והוא נוגע להשוואה בין הפרסום לבין המציאות העובדתית.

היסוד השני, עוסק בשאלה האם קיימים לפרסום יתרונות חברתיים המצדיקים אותו, למרות לשון הרע שבו. שאלה זו היא ערכית בעיקרה (שנהר, עמ' 215).

"הדבר שפורסם היה אמת" - התנאי הראשון, כאמור, לתחולת הגנת אמת הפרסום, הוא "שהדבר שפורסם היה אמת".

מרכיב זה נוגע למידת ההתאמה בין תוכן הפרסום לבין המציאות האובייקטיבית, כפי שהיא מוכחת באמצעות הראיות המובאות במשפט [שנהר, עמ' 217; ע"א 3199/93 קראוס נ' ידיעות אחרונות בע"מ, פ"ד מט (2) (843, 857 (1995) (להלן: ע"א קראוס)].

"בנוסף, הפרסום נדרש לשקף אמת "שלמה".

כלומר, שלא ייעדרו ממנו פרטים המשנים את הרושם הכללי המתקבל מהפרסום, וכן שלא ייכללו בו פרטים משמעותיים שאינם נכונים (ראו: דנ"א 7325/95 ידיעות אחרונות בע"מ נ' קראוס פ"ד נב (3) 1, 35 (1998) (עמדת השופט ת' אור) (להלן: דנ"א קראוס); ע"א 10281/03 קורן נ' ארגוב, [פורסם בנבו] פסקה 12 (12.12.2006); שנהר, בעמ' 221-223).

יש להדגיש, כי לא כל פער בין העובדות העולות מן הפרסום לבין האמת המשפטית יוביל למסקנה כי לא נתקיים התנאי של אמיתות הפרסום. כפי שנקבע במפורש בסעיף 14 לחוק, ההגנה לא תישלל רק בשל העובדה שלא הוכחה אמיתותו של "פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש". (דנ"א דיין, פסקה 28 לחוות דעתו של הנשיא גרוניס). די בכך שהמשמעות והתוכן הכללי של הפרסום תואמים את המציאות [שנהר, עמ' 220; ע"א 334/89 מיכאלי נ' אלמוג, פ"ד מו (5) 555, 564 (1992)].

עא 844/12 דניאל מולקנדוב נ' שרה פורוש מ-22.2.2017 בסעיף 34 לפסק הדין,

למותר להדגיש כי נטל הוכחת ההגנה של "אמת הפרסום" מוטל על המפרסם [ע"א 326/68 אסא נ' ליבנה, פ"ד כג (2) 23, 25 (1969); ע"א 831/86 מאור נ' מיכאלי, פ"ד מד (1) 762, 771 (1990)].

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15330-12-14 ניר נ' שור

5. ומהכלל אל הפרט - דיון והכרעה

התובע – כפי שהעיד על עצמו ועדותו לא נסתרה לעניין זה, יועץ אסטרטגי לנבחרי ציבור לרבות פוליטיקאים וגופים שונים. בתקופה הרלבנטית פעל באמצעות חברת "דה בריף" כבעל מניות ומנהל, וסיפק בין היתר שירותי פרסום ועיצוב בשלטי חוצות, הן לעיריית רמת גן והן לגורמים רבים ושונים אחרים. כמו כן סיפק שירותים בקמפיין הבחירות של זינגר שנבחר לימים כראש העיר רמת גן. הנתבעת – פעילה חברתית המפעילה מספר חשבונות ברשת החברתית "פייסבוק" ומפרסמת בהם לרבות בדף הציבורי של "לוחמי רמת גן נלחמים לעמן עיר טובה יותר".

א. אשר לפרסומים – ולשאלה, האם עסקינן בפרסומים המהווים לשון הרע על פי סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע:

לטענת הנתבעת הן בכתב הגנתה- סעיף 29 והן בסיכומי בא כוחה, לא "התכוונה" כלל לפגוע בתובע ובשמו הטוב אלא לחשיפת אמת בהתייחס להתנהלות קלוקלת של העירייה ממנה מרוויח התובע את שכרו. בבחינת הפרסום, אין להתעלם מהעובדה כי בפועל עסקינן ב-3 פרסומים – בבחינת "קמפיין נגדי" שניהלה הנתבעת. גם אם ניהלה אותו כלפי עיריית רמת גן, ברי כי לא בחלה ולא נמנעה מלהשמיץ את התובע ב-3 פרסומים שונים ונפרדים: בדף הציבורי של, בדף הציבורי " הדף של מלכה" – ניספחים א וב לתביעה וכן בדף הציבורי של "קבוצת לוחמי רמת גן נלחמים למען עיר טובה יותר" – נספח ג לתביעה – שלושה פרסומים נפרדים שבוצעו ב-30.9.2014, וב- 4.10.2014!

לעניין זה אני פוסקת, כי גם אם "מטרת" או "כוונת" הנתבעת הייתה לחשוף את התנהלותה הקלוקלת של עיריית רמת גן בהעסקת "יועץ חיצוני" שלא לצורך- כך להבנתה, נבחנים הפרסומים שביצעה כאמור, בעין אובייקטיבית ולא כל שכן בהתייחס לתובע עצמו כיישות, בעל תפקיד, בעל עיסוק שאמור לפעול במקצועיות, ובחוקיות – בקבלת עבודות מלקוחותיו לרבות מעיריית רמת גן על פי חוק ובמקרה דן על פי מכרז, בהגינות, ובוודאי שלא בהתלהמות קולנית, באיומים כוחניים בצעקות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15330-12-14 ניר נ' שור

רחוב שבמהותם על פי פרסום הנתבעת מהוות סחיטה באיומים שבעקבותיהם "זכה" התובע בעבודה עבור עריית רמת גן.

בשים לב לעובדה, כי לא נוכחתי שהתובע מילא תפקיד אישי בעיריית רמת גן בו זכה כביכול בעקבות איומים וסחטנות, כך על פי פרסום נתבעת, אלא שחברה שהפעיל זכתה בעבודה בדרך של מכרז- במתן שירותים לעיריית רמת גן, שכל עוד לא ניטען ולא ניפסק אחרת הוא מכרז חוקי, אני קובעת שהפרסום לעניין קבלת עבודה כיועץ חיצוני תמורת שירותים בעבר, שהעניק התובע בקמפיין הבחירות של זינגר, הוא בהחלט פרסום פוגעני ומבזה, אשר בעיקר פוגע במוניטין של התובע, כאיש תקשורת ופרסום מהוגן המעניק שירותים אסטרטגיים ואחרים לרבות לאנשי ציבור.

הוא הדין בהתייחס לפרסום המתאר את התובע "כיועץ חיצוני" לעיריית רמת גן, ב"משכורת גבוהה" – 2 טענות שלא הוכחו כלל.

לא לעניין מתן שירותי "ייעוץ חיצוני", לא כל שכן לעניין "משכורת גבוהה". אני קובעת כי הנתבעת לא בררה כלל תמורת אלו שירותים בדיוק שילמה העירייה לחברת "דה בריף", האם עסקינן בשכר ראוי או שמא כטענתה "שכר לעבודתו כפעיל בקמפיין של זינגר בזמן הבחירות..."

לשון אחרת טענה כי התובע מקבל שכר מהעירייה שלא כדין ולא ביושר ולא תמורת שירותים, אלא שכר לשירותים שהעניק בעבר בקמפיין הבחירות שניהל זינגר. להבנתי ייחוס של התנהלות מושחתת כשלעצמה לתובע, ופרסום שאינו מושתת על עובדות שהן אמת!

למניעת ספיקות מסקנתי היא כי גם בהקשר הדברים כפי שמתארת אותם הנתבעת, יש בפרסום כדי לפגוע בתובע בעסקו משלח ידו ומקצועו - סעיף 1(3) לחוק איסור לשון הרע.

שכן גם אם ביקשה הנתבעת לייחס לעירייה ולפועלים מטעמה התנהלות מושחתת, בפועל, בהתייחסותה האישית אל התובע בפרסומיה, אשר לא הוכחה כנטועה באמת, עסקינן בפרסומים פוגעניים ומעוולים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15330-12-14 ניר נ' שור

ב. אשר להגנות להן טוענת הנתבעת .

1. תום לב - כאמור, ובהתייחס לפרסומים ככל שהם נוגעים לתובע, לא נוכחתי בתום ליבה של הנתבעת .

התרשמתי כי הנתבעת רואה צל הרים כהרים .

גם אם ידעה שהתובע מספק שירותים לעיריית רמת גן, לא בדקה אלו שירותים הוא מספק, האם בתמורה הולמת, האם תהליך קבלת העבודה על ידי חברת "דה בריף" היה כדין .

במובן זה אני קובעת כי אין בהתנהלותה כדי ללמד על "תום ליבה". ולמעשה ההיפך הוא הנכון .

מה גם שעל פי סעיף 16 לחוק איסור לשון הרע

"

(ב) חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים בפרסום אחת מאלה:

(1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;

(2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא;

כאמור בהחלט נוכחתי שהנתבעת לא פעלה על מנת לוודא כי יש באפשרותה לבסס את השערותיה או חשדותיה בעובדות שהן אמת!

הנתבעת "סיפרה לעצמה סיפור" לפיו התובע קיבל משרה או עבודה כנגד תשלום מעריית רמת גן אגב התנהלות מושחתת ונגועה, הן שלו, והן של הפועלים מטעם העירייה, מבלי לבדוק את אמיתות השערותיה. במובן זה פגעה בחוסר תום לב בוטה בשמו הטוב של התובע!.

2. אשר להגנת אמת בפרסום - למניעת ספיקות אני פוסקת כי הפרסומים בכללותם לא הוכחו כאמת.

לשון אחרת – הנתבעת לא הרימה הנטל לטענתה "אמת דיברתי".

לא נוכחתי כי התובע נשכר כיועץ חיצוני לעירייה.

התשלומים והאסמכתאות עליהן ביקשה הנתבעת להסתמך בטענת אמת בפרסום, הוצאו מספר חודשים לאחר ביצוע הפרסומים! כך שלא ברור על איזה מידע לעניין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15330-12-14 ניר נ' שור

תשלומים ביקשה הנתבעת להסתמך באשר גירסתה לעניין הסתמכות על קבלות וחשבוניות התבררה בלשון המעטה כ"בדותה". ויודגש ויצויין כי הפרסומים המעוולים בוצעו בספט אוק 2014 ואילו האסמכתאות שצירפה לתצהירה לעניין חשבוניות לתשלום שהציגה חברת דה בריף לעיריית רמת גן נושאים תאריכים מאוחרים לתאריך הפרסומים המעוולים, במספר חודשים!

הנתבעת בעצמה לא הרימה הנטל להוכיח כי "צעקות הרחוב" שייחסה לתובע אכן התרחשו, לא לעניין הצעקות גופן ולא לעניין תוכן המיוחס לתובע. היא עצמה לא ראתה ולא שמעה, וגם נמנעה מלהביא עדים לתמיכה בפרסום לעניין זה. **3. אשר לטענת בא כוחה בסיכומיו כי רק פרט לוואי לא הוכח כאמת:** לא ברור לאיזה "פרט לוואי" מכוון בא כח הנתבעת.

אין מדובר בעובדות שוליות אלא בתיאור עובדתי שיטתי של התנהלות המיוחסת לתובע לו ביקשה הנתבעת לייחס התנהלות מושחתת ובלתי ראויה לרבות בדרך של קבלת תפקידים או עבודה בעבור עיריית רמת גן.

בהתייחס לפרסום המייחס לתובע התלהמות עת "החל בצעקות רחוב שיסגור חשבון וישמיע לנו את האמת....אכן נמרוד נכנס לתפקיד במקום אודי לבון היכן שיש הכפשות זינגר נכנע"- מאחר ומסקנתי היא שהנתבעת לא הרימה את הנטל להוכיח שמץ של אמת בפרסום זה, שנותר לבחון האם הפרסום הוא פוגעני. שכן כאמור לא נוכחתי כי העובדות המתוארות בפרסום מהוות פרט לוואי.

4. אשר לטענת הנתבעת כי לא הייתה בפרסומיה משום פגיעה בשמו הטוב של התובע -

בבחינת הקשר הדברים, ומקור פרנסתו של התובע, אני קובעת כי ייחוס התנהגות בריונית לתובע בצעקות והתנהגות כוחנית על פיה "יסגור חשבון וישמיע את כל האמת..." אשר בסיומה על פי הפרסום גם "נמרוד נכנס לתפקיד" הוא פרסום פוגעני ומבזה המעיד על סחיטה באיומים של תפקיד שניטען שהוענק לתובע לאחר ש"זינגר" נכנע לאיומים בהכפשות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15330-12-14 ניר נ' שור

מדובר בפרסום פוגעני ומבזה! שלא הוכחה בו שמץ של אמת!. וכאמור על מנת שתתקבל התביעה אין צורך להוכיח כי התובע נפגע בפועל!. די במסקנה כי הפרסום עלול היה לפגוע בתובע.

לא למותר לחזור ולהדגיש כי גם לא נוכחתי בתום ליבה של הנתבעת באשר פרסמה 3 פרסומים שונים מתלהמים גם כנגד התובע. ואין נפקא מינה בעובדה שמלכתחילה ביקשה להעביר ביקורת על התנהלות ראש עיריית רמת גן זינגר בשחיתות לשיטתה. באשר על פי פרסומיה שלא הוכחו כאמור, מי שתמך וטיפח ואף נהנה שהתנהגות המושחתת לשיטת הנתבעת, הוא לא אחר מאשר התובע!.

ג. אשר לסכום הפיצוי

כאמור, מורה סעיף 7 לחוק בזו הלשון:
(פיצוי ללא הוכחת נזק) תיקון מס (6) 'תשנ"ט 1998-
"7....

ב) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק.
ג) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע, פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור בסעיף קטן) ב, (ללא הוכחת נזק.
ד) לא יקבל אדם פיצוי ללא הוכחת נזק, לפי סעיף זה, בשל אותה לשון הרע, יותר מפעם אחת."

התובע, הן בתביעתו והן בסיכומי בא כוחו, עותר לפיצוי בסך של 300 אש"ח. סכום המהווה כפל פיצוי על פי סעיף 7ג) לחוק בגין 3 פרסומים בטענה, כי הפרסומים, 3 במניין, נעשו ביוזעין ובכוונה לפגוע בתובע.

אבהיר ואדגיש כי לא נוכחתי בכוונת הנתבעת לפגוע בתובע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15330-12-14 ניר נ' שור

אכן שוכנעתי בעצימת עיניים מצידה בכל הקשור לנזק העלול להיגרם לתובע כתוצאה מפרסומיה. אלא שלא נוכחתי ב"כוונה לפגוע בתובע", להבדיל אולי מכוונתה המפורשת והמוצגת של הנתבעת לפגוע בראש עיריית רמת גן ומנגנוניה אשר לשיטת הנתבעת מתנהלים בשחיתות תוך בזבוז כספי ציבור.

סוף דבר

בנסיבות אלה, ובשים לב לעובדה שהנתבעת במהלך כל ניהול ההליך סירבה לחזור בה או להתנצל בפומבי בפני התובע, וחזרה ועמדה על טענתה כי חשדותיה כלפי התובע מעוגנים במסמכים המעידים כי אמת בדבריה, ובשים לב למעמדו ולמוניטין של התובע שבהחלט שוכנעתי שנפגע פגיעה ממשית עד כדי שמצא לנכון לצאת את הארץ לפרק זמן של כשנה עד יעבור זעם ועל מנת לשקם את המוניטין שלו, אני מחייבת את הנתבעת לפצות את התובע בסך של 90,000 ₪ בצירוף ריבית והפרשי הצמדה למדד החל מהיום ועד התשלום בפועל, ובצירוף שכ"ט עו"ד בסך של 21,060 ₪ בצירוף ריבית חוקית והפרשי הצמדה למדד החל מהיום ועד התשלום בפועל ובצירוף סכום האגרה ששולמה בפועל בצירוף ריבית חוקית והפרשי הצמדה למדד מיום ששולמה ועד התשלום בפועל.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין בדואר רשום אל באי כח הצדדים

ניתן היום, כ"ה תשרי תשע"ח, 15 אוקטובר 2017, בהעדר הצדדים.

יוכינה לוי, שופטת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15330-12-14 ניר נ' שור